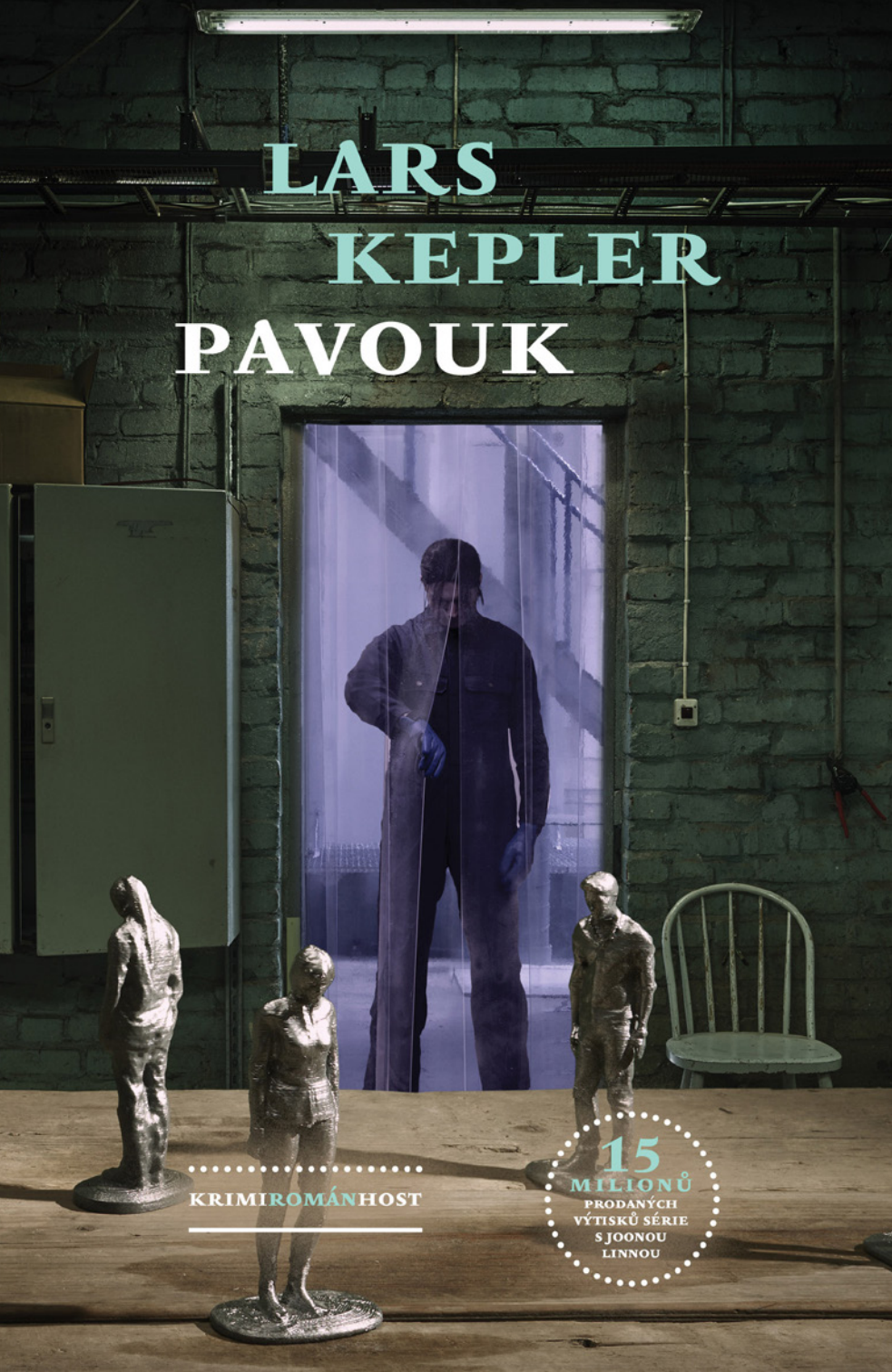
LARS
KEPLER
PAVOUK
KRIMIROMÁNHOST
15
MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTISKŮ SÉRIE
S JOONOU
LINNOU

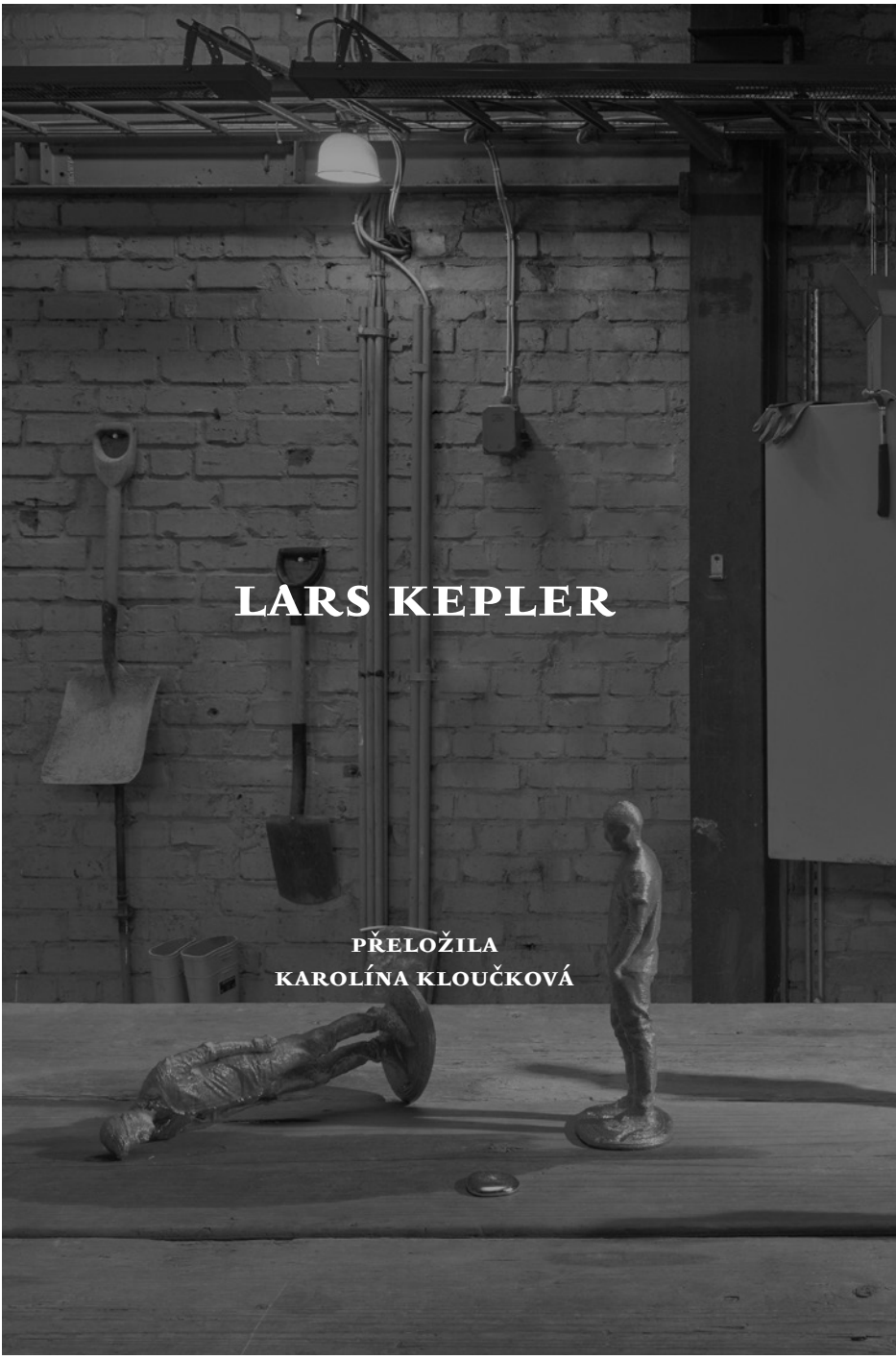

LARS KEPLER

PŘELOŽILA
KAROLÍNA KLOUČKOVÁ

PAVOUK

BRNO 2022

Spindeln

Copyright © Lars Kepler, 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency
Cover photo © Love Lannér
Cover design © Hummingbirds
Translation © Karolína Kloučková, 2022
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1437-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-1438-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1439-7 (MobiPocket)

Varování

Lars Kepler varuje, že v *Pavoukovi* dojde k odhalení některých detailů z knih *Lazar* a *Písečný muž*.

Ve Švédsku kdysi žil sériový vrah jménem Jurek Walter. Svou krutostí i počtem obětí předčil všechny ostatní vrahy v celé severní Evropě.

Nakonec ho zastavil komisař Joona Linna.

Joona však nevěří ve vrozené nebo metafyzické zlo, proto by spíše řekl, že Jurek během let přišel o tu část duše, která člověku umožňuje být lidský.

Z těch nemnoha lidí, kteří o Jurkově existenci věděli, by většina určitě řekla, že bez něho je svět lepším místem.

Jurek Walter je mrtvý, avšak to, co mizí, bezpochyby nemizí úplně, zvlášť když to ani nikdy neexistovalo. Mnoho věcí z našeho světa může změnit místo a to, co přestává existovat, po sobě zanechává prázdnotu, která se tak či onak zaplní.

I

Margot Silvermanová slyší, jak kopyta koně cválajícího po osvětlené cestě šustí v pilinách.

Obloha je temná a srpnový vzduch chladný.

Okolo se míhají stromy, tmavnou, až úplně zmizí, dokud se kolem nerozlije světlo další lampy.

Margot je šéfkou Národního operativního oddělení švédské policie a na Varmdö si chodí zajezdit na koni čtyřikrát týdně, aby si pročistila hlavu a vrátila se sama k sobě.

Z velké rychlosti se jí zvyšuje tep.

Kůň se řítí po úzké cestě.

Vpravo i vlevo se jako při záblescích míhají výseky okolní krajiny: vyvrácené stromy, pruh lesního podrostu mezi kmeny a vlhké tričko se smajlíkem přehozené přes závoru.

Margot se naklání dopředu a v očích i na rtech cítí proud vzduchu.

Kůň je při cvalu asymetrický, vnitřní polovinu hřbetu má vyšší než vnější.

Každá posloupnost jeho pohybů končí vykopnutím pravé přední nohy a přerušením kontaktu se zemí.

Vteřiny letu vyvolávají u jezdkyně lechtání v podbřišku.

Catullus je švédský teplokrevný valach s dlouhýma nohama a silným krkem. Margot stačí jen nadzvednout boky, aby mu pomohla přejít do cvalu.

Vlasy spletené do copu jí při každém dopadu rytmicky poskočí na zádech.

Přes mýtinu s povlávajícím kapradím přeběhne srnec.

Na posledním úseku stezky jsou lampy rozbité a Margot už zemi před sebou nevidí. Zavře oči, spolehne se na Catullovu schopnost vidět ve tmě a nechá se unášet v dokonalém vlnivém pohybu.

Když oči otevře, mezi stromy už vidí světlo ze stáje, a tak trochu zpomalí a přejde do prodlouženého klusu.

Mezi prsy a na zádech jí stékají kapičky potu a po hodinovém intervalovém tréninku má namožená lýtka a třísla.

Vjede do brány a sesedne z koně.

Je skoro jedenáct hodin a kromě jejího citroënu na parkovišti nestojí žádné jiné auto.

Margot vede Catulla tmou ke stáji. Uzda cinká a kopyta dutě narážejí v suché, sešlapané trávě.

Z kteréhosi boxu doléhají ven ostré údery.

Catullus se nečekaně prudce zastaví, zvedne hlavu a trochu couvne.

„Copak?" opáčí Margot a zahledí se do tmy směrem k odstavenému traktoru a kopřivám.

Kůň má strach a vydechuje nosem. Margot ho pohladí po krku a pokouší se ho přimět, aby pokračoval k vratům do stáje, ale Catullus se brání.

„Copak, chlapče, co se děje?"

Kůň se zachvěje a potom prudce zabočí, jako by se chystal utéct.

„Ho-hou," řekne Margot, aby ho zastavila.

Zatáhne za otěže a rázně koně provede obloukem přes vysokou trávu na křupající štěrkové prostranství.

Tři lampy upevněné na fasádě dodávají každému předmětu tři ostré stíny.

Catullus odfrkne a skloní hlavu.

Margot se zahledí do tmy u štítové zdi budovy a zachvěje se, přestože nic nevidí.

Přilbu si stáhne z hlavy až uvnitř osvětlené stáje. Špička nosu jí zčervenala a plavý cop jí ztěžka leží na zádech prošívané bundy. Rajtky má nad vysokými jezdeckými botami špinavé.

Uvnitř to silně páchne senem a kobylinci.

Koně tiše stojí v boxech.

Margot zavede Catulla chodbičkou do mycího boxu, sundá mu sedlo a zavěsí ho na místo ve vytápěné komoře.

Několik třmenů zazvoní o prkennou stěnu.

Margot má v plánu Catulla umýt, přikrýt dekou, dát mu do boxu krmení a trochu soli navíc, zhasnout a odjet domů.

Sáhne si na kapsu bundy, aby se ujistila, že nevytrousila tátovu starou stříbrnou placatku. Je plná dezinfekce na ruce. Ne proto, že by to bylo až tak praktické, ale protože jí nosí štěstí a opakovaně funguje jako vtip.

Dveře vedoucí na štěrkové prostranství vrznou.

Margot se cítí nepříjemně. Vrátí se do chodbičky mezi boxy a pohlédne tím směrem.

Catullus v mycím boxu podupává. Z hadice pomalu odkapává voda a okolo stěrky stéká ke kanálku v podlaze tmavý pramínek.

Některý z koní vzadu ve stáji odfrkne. Kopyta narážejí do podlahy. Elektrická skříňka na stěně bzučí.

„Haló, je tu někdo?“ zavolá Margot.

Zadrží dech, na chvíli ztuhne a upírá oči na dveře a do tmy za oknem. Pak se obrátí zpátky ke Catullovi.

V jeho černých klenutých očích se odráží světlo lampy u stropu.

Margot na vteřinu zaváhá, pak vytáhne mobil a zavolá domů Johanně. Když telefon nikdo nebere, začíná v ní hlodat strach. Už dva týdny má pocit, jako by ji někdo sledoval, dokonce se raději přeptala, jestli ji z nějakého důvodu nesleduje tajná policie nebo generální inspekce. Není ani trochu paranoidní, ale po jednom anonymním telefonátu a zmizení jednoho páru náušnic ji napadlo, jestli se ona sama nebo Johanna nestaly terčem nějakého stalkera.

Margot se znovu pokusí dovolat Johanně, poslouchá vyzvánění, které jako by tonulo v hluboké vodě. Těsně předtím, než by ji telefon přesměroval do hlasové schránky, se ozve zapraskání.

„Nahá a mokrá,“ ozve se Johanna.

„Jak to, že ti pokaždé zavolám do sprchy?“ zasměje se Margot.

„Počkej, zapnu si tě nahlas…“

Ve sluchátku to trochu zašelestí a pak se zvuk změní. Margot bleskne hlavou, že Johanna stojí nahá v jejich osvětlené ložnici, dokonale viditelná z jabloňového sadu.

„Haló?“

„Utírám se,“ řekne Johanna. „Už jsi na cestě domů?“

„Jen ještě osprchuju tady toho krasavce.“

„Jeď opatrně.“

Margot slyší, jak se Johanna při hovoru otírá prostěradlem.

„Zatáhni závěsy a zkontroluj, jestli máš zamčené dveře.“

„To zní jako z *Vřískotu*,“ poznamená Johanna. „Ve skutečnosti stojíš v zahradě, a než stihnu zamknout, budeš uvnitř.“

„Já si nedělám legraci.“

„Fajn, šéfko.“

„Už mám šéfování plné zuby, nejde mi to. Fungovala jsem dobře jako komisařka, i když jsem asi byla trochu zkostnatělá, ale jako šéfka…“

„Nech toho,“ skočí jí Johanna do řeči. „Já bych tě jako šéfku brala.“

„Ólalá,“ zasměje se Margot a cítí se o něco líp.

Johanna stáhne roletu a konec šňůrky zazvoní o radiátor.

„Zapni sirénu a přijeď hned domů,“ řekne kus od telefonu.

„Ukládání bylo s holkama v pohodě?“

„Alva chtěla vědět, jestli máš svého koně radši než ji.“

„Ajaj,“ zasměje se Margot.

Jakmile zavěsí, nepříjemný pocit v těle je zpátky. Zvonivý zvuk od radiátoru se ještě chvilku ozývá, teprve pak utichne. Takže to musí vycházet zevnitř ze stáje, pomyslí si Margot. Takhle to zní, když se rozhoupou kbelíky zavěšené v chodbě.

Některý z koní zatlačí zadkem do stěny, až to zapraská.

Margot se otočí ke dveřím.

Vypadá to, jako by se ve stínu vedle komory s krmením skrývala nějaká vysoká postava.

Je jí jasné, že to musí být skříň na smetáky, lopaty a stěrky na trus, přestože to vypadá, jako by stála mnohem blíž než ve skutečnosti.

Vítr nad plechovou střechou hučí a rozechvívá okna.

Margot projde chodbičkou. Koutkem oka sleduje mříže před boxy — ve svitu lampy se lesknou těžké koňské hlavy.

Zakáže si znovu zavolat Johanně a požádat ji, aby zkontrolovala, jestli jsou zamčené taky dveře do kuchyně, protože děti je neumějí správně zajistit.

Už se jenom postará o Catulla a pojede domů. Osprchuje se, zaleze si do teplé postele a usne.

Náhle světlo zabliká a zeslábne.

Margot se zastaví a naslouchá, těká pohledem mezi mycím boxem a šatnou.

Všude je ticho — a pak se ozve tichounké cvakání, jako by se po podlaze kutálelo klubíčko stříbrné nitě.

Když se Margot otočí, zvuk okamžitě utichne. Nedá se odhadnout, odkud vycházel.

Rukou se opře o čelo jednoho z boxů a znovu se podívá ke dveřím.

Tikání se zezadu rychle přibližuje.

Catullus neklidně zvedne hlavu právě v okamžiku, kdy Margot ucítí tvrdý náraz v kříži. Během pádu si stačí pomyslet, že ji kopl kůň. Svět v jediném okamžiku zmizel.

V hlavě jí duní.

Leží na břiše, ústy a čelem dopadla na podlahu. V zádech cítí palčivou bolest a podivné svírání.

Ve vzduchu visí ostrý zápach.

V okamžiku, kdy jí dojde, že dostala zásah pistolí, se jí v uších rozezní vysoký tón. Koně jsou vystrašení, všichni se v boxech pohybují, narážejí do stěn, podupávají a prudce vydechují nozdrami.

Margot došlo, že ji někdo postřelil. Silně krvácí a srdce jí buší až příliš rychle.

„Panebože, panebože…“

Říká si, že musí vstát, dojet domů a říct svým dcerkám, že je miluje nejvíc na celém světě.

Kdosi k ní přichází a Margot najednou pocítí strach, že zemře.

Ozve se pisklavý zvuk a potom něco zacinká o radiátor.

Necítí dolní polovinu těla, ale uvědomuje si, že ji kdosi táhne za nohy ke dveřím.

Kyčelní klouby si odírá o podlahu.

Margot se pokusí zachytit vědra s krmením, ale je příliš slabá.

Převrhnutý kbelík se odkutálí.

Bundu i tričko má vyhrnuté až k hrudi.

Rychle dýchá a uvědomuje si, že dostala zásah přímo do páteře. Bolest jí chvílemi vystřeluje do břicha.

Je to jako seknutí sekerou, které je cítit jen jedním směrem.

Margot je vlečena jako zvíře na porážku, nechá se unášet jako lodička z kůry, vlaje jako vzducholoď nad poli.

Napadají ji zvláštní myšlenky.

Ví, že to nesmí vzdát, že musí dál bojovat, ale je tak zesláblá, že už neudrží ani hlavu nad zemí.

Nos, ústa i bradu si odírá o beton.

Než Margot úplně ztratí vědomí, ještě si stihne všimnout, že za ní na podlaze zůstává lesklá krvavá stopa.

2

Lisa stojí zády k oknu, v ruce drží orosenou skleničku a opírá se o parapet.

Spolu se dvěma muži se uprostřed noci nachází v kuchyni přízemního domku v Rimbo.

Jednomu je padesát, má na sobě oblek a světlemodrou košili, vlasy ostříhané nakrátko, prošedivělé skráně a zřejmě ztuhlý krk. Právě odhazuje do dřezu prázdnou formičku na led, nalévá do džbánku džin a doplňuje ho tonikem.

Druhému je jen něco přes dvacet, je vysoký, má široká ramena, oholenou hlavu a bílé dlaně. Stojí pod digestoří a kouří.

Lisa cosi řekne, rozesměje se a zakryje si ústa rukou.

Starší muž z kuchyně odejde a po několika vteřinách se rozsvítí světlo v koupelně. Za tenkým závěsem se rýsuje jeho stín.

Lisa právě oslavila devětadvacáté narozeniny, na sobě má plisovanou sukni a stříbrošedou halenku, která se jí napíná přes prsa. Tmavé vlasy má lesklé a hladce učesané.

Narodila se s rozštěpem patra, takže má na horním rtu bílou jizvu.

Mladý muž vhodí nedopalek do plechovky od piva, dojde k Lise a cosi jí ukáže ve svém mobilu. S úsměvem sleduje její reakci, pak něco tiše řekne a odhrne jí vlasy z tváře.

Lisa mu pohlédne do očí, postaví se na špičky a krátce ho políbí na rty. Mladík zvážní, podívá se směrem k chodbě, skloní se a dlouze ji políbí.

Saga Bauerová je pozoruje na displeji kamery — vidí, jak mladý muž zasouvá Lise ruku pod sukni a hladí ji mezi nohama přes kalhotky a silonky.

Je noc a v malé chatové osadě panuje klid.

Saga před hodinou vytáhla sousedovo zahradní kolečko, opřela ho vedle vysokého plotu a vylezla nahoru.

Odtud má výhled na sledovaný domek a velká okna směřující dozadu do zahrady. Světlo z kuchyně a obývacího pokoje dopadá ven na rovné kmeny borovic a na šišky v suché trávě.

Starší muž se vrací a zastaví se ve dveřích do kuchyně. Líbající se dvojice se od sebe odtrhne a přistoupí k němu.

Saga opírá teleobjektiv kamery o horní okraj plotu, aby byl obraz stabilní, ale ti tři se mezitím přesunuli do předsíně.

Lisin muž kdysi chodil se Sagou do stejného ročníku na policejní akademii a brzy poté nastoupil k norrmalmské policii. Nyní má podezření, že je mu manželka nevěrná, když je přes noc ve službě, ale zatím jí nic neřekl.

Místo toho oslovil detektivní kancelář, pro kterou teď Saga pracuje. Přestože ho při první schůzce varovala a snažila se mu vysvětlit, že člověk nemá vždycky chtít znát pravdu, rozhodl se ji najmout.

Lisa je teď s oběma muži za dveřmi temné ložnice. Není vidět, co dělají, ale jejich stíny se pohybují.

Saga se ujistí, že má kameru správně zapnutou.

Displej zůstává tmavý, dokud jeden z mužů nerozsvítí stojací lampu u nočního stolku. Všichni tři jsou teď téměř nazí. Lisa stojí zády k oknu, stáhne si kalhotky, vystoupí z nich a poškrábe se na pravém stehně. Okolo pasu má otlačenou rýhu po punčocháčích a na jednom lýtku modřinu.

Stěny jsou natřené medovou barvou a postel má zdobené mosazné čelo.

Světlo lampy se odráží ve skleničce před fotografií boxera George Foremana, která visí na zdi.

Mladší muž si sedá na postel, čímž zastíní většinu přímého světla z lampy.

Starší si lehá a z horní zásuvky nočního stolku vytahuje kondom. Lisa dojde k posteli, posadí se mu obkročmo na holeně a čeká, dokud není připravený.

Cosi mu řekne a on zvedne žlutý ozdobný polštářek a zasune si ho pod zadek.

Lisa si na něho přeleze a líbá ho na hrudník a na rty. Těsně předtím, než do ní muž vnikne, její tvář opět zmizí ve stínu.

Mladší muž stále sedí na posteli a snaží se dosáhnout takové erekce, aby si mohl nasadit kondom.

Rychlé přírazy soulože se šíří až k lampě, zlaté třásně na spodním okraji stínidla se chvějí.

Saga čeká, až se ukáže Lisin obličej.

Dokud nebude na záznamu zřetelně vidět její tvář přímo při souloži, může potom nevěru popřít. Mohl ji přepadnout stud z toho, že líbala jiného muže, a může tvrdit, že z domu odešla v okamžiku, kdy dovnitř vešla jiná žena.

Mechanismy popírání jdou ruku v ruce s mechanismy lží.

Náhle se v domě za Sažinými zády rozsvítilo světlo.

Lisa se zastaví, položí mladšímu muži ruku na záda a něco řekne. Muž se natáhne pro láhev oleje na druhém nočním stolku.

Lisa stále sedí obkročmo na starším muži, a když si mladší klekne za ni, předkloní se.

Když do ní análně vnikne, Lise se bolestí zatřesou stehna. Všichni na okamžik znehybní a potom oba muži začnou zlehka přirážet.

Světlo je stále slabé.

Saga slyší, jak někdo kráčí po trávníku za jejími zády, rychle se ohlédne přes rameno a hádá, že je to soused, který si jí všiml.

„Tohle je soukromý pozemek," pronese muž. „Nemůžete…"

„Policejní práce," skočí mu Saga do řeči a podívá se na něj. „Držte se dál."

Muž s bílým knírkem a v lovecké vestě kráčí k ní a tváří se rozčileně.

„Můžete mi ukázat průkaz?" požádá ji.

„Hned," odpoví Saga a znovu pohlédne do kamery.

Protisvětlo vrhá stín trojice na posteli na zaprášené okno. Chvílemi se objevuje profil mladšího muže, nos a napjatá ústa.

Ve světle se leskne jeho zpocené tělo, pohupující se stehna, skloněný krk a zaťaté stehenní svaly.

„Zavolám policii," ozve se soused.

Kdosi z trojice zavadí o noční stolek, lampa se převrhne a zůstane napůl ležet na křesle.

V jasném světle se náhle objeví Lisin obličej. Ústa má pootevřená, tváře zarudlé. Něco říká, zavírá oči, bílá prsa se jí třesou a vlasy se pohupují před obličejem.

Saga ještě chvíli natáčí, pak kameru vypne, na objektiv nasadí krytku a sestoupí z kolečka. Soused s telefonem u ucha couvne. Právě když se dovolal operátorovi na tísňové lince, Saga mu ukáže neplatnou legitimaci od tajné policie.

Pak přejde přes jeho trávník, přeleze plot a pokračuje po cestě vedoucí ke koupacímu molu. Motorku má postavenou na parkovišti vedle kontejnerů.

Poté co uloží kameru do brašny, zavolá svému šéfovi a přitom se rozhlíží po plochých útesech a temné vodní hladině.

„Henry Kent," ozve se ve sluchátku.

„Omlouvám se, že volám tak pozdě," řekne Saga. „Ale chtěl jsi, abych tě informovala…"

„A to platí," nenechá ji šéf domluvit.

„Dobře. Každopádně jsem tady hotová a mám všechno na kameře."

„Skvělé."

Saga má dlouhé plavé vlasy stažené do ohonu a i navzdory tmavým kruhům pod očima a hluboké svislé vrásce na čele je pořád nesmírně krásná.

„Chtěla jsem se zeptat… můžu donést kameru do kanceláře až ráno, když už je tak pozdě?"

„Kamera se musí uložit hned."

„Já jen, že brzo vstávám a…"

„Čemu na tom nerozumíš?" skočí jí znovu do řeči šéf.

„Ničemu, ale…"

Když si Saga uvědomí, že Kent zavěsil, zmlkne. Povzdychne si, uloží mobil do vnitřní kapsy bundy, zapne zip, nasadí

si helmu a nasedne na motorku. Vyjede z parkoviště a vyrazí po cestě mezi domky.

Po dlouhé nemocenské se Saga už nechtěla vrátit ke své práci u tajné policie a požádala o umístění u Národního operativního oddělení. Personální šéf jí odpověděl, že tam žádné volné místo není, ale že o její schopnosti samozřejmě zájem mají a že to probere s vedením.

Záhy se ale ukázalo, že i když se Saga cítí na návrat k policii naprosto připravená, ještě předtím musí získat dobrozdání od policejní psycholožky z Krizového a traumatologického centra.

A než toto doporučení dostane, pracuje pro Detektivní kancelář Kent, a. s., kde prověřuje různé osoby a potvrzuje mimomanželské aférky. Kromě detektivní práce tráví téměř veškerý svůj volný čas se dvěma dětmi s Downovým syndromem, kterým se věnuje jako dobrovolnice.

Saga žije sama, ale udržuje sexuální poměr s lékařem-anesteziologem, který před třemi lety v Karolínské nemocnici v Huddinge uspával její nevlastní sestru.

Je půl čtvrté ráno, když zastaví před detektivní kanceláří na ulici Norra Stationsgatan, vyťuká vstupní kód, vyjede výtahem do třetího poschodí, odemkne a vypne alarm.

Rutinně zkontroluje poštu v plastovém boxu za dveřmi a objeví v něm malou zalepenou krabičku se svým jménem. Dojde ke svému pracovnímu místu, položí krabičku na stůl a posadí se. Přihlásí se do počítače, vyjme z kamery paměťovou kartu, vsune ji do čtečky, přetáhne nahrávku a archivuje ji.

Saga je unavená, bezděky hledí z okna na noční provoz na Norrtullu, na silnice, mosty a osvětlené vjezdy do tunelů.

Když harddisk počítače začne vrnět, vytrhne se ze zamyšlení a vstane. Dojde k trezoru, zamkne do něj kameru a vrátí se ke svému stolu.

Oči ji pálí nedostatkem spánku. Roztrhne hnědou lepenku, otevře krabičku, přesune ji pod lampu, sáhne dovnitř pravou rukou a vytáhne poskládaný dětský obrázek.

Na psacím stole kresbu rozloží. Ukáže se malý balíček bílé látky.

Saga vezme tužku a uvolní tenkou látku omotanou kolem šedého předmětu. Je to cínová figurka, ne vyšší než dva centimetry.

Kov se ve světle leskne.

Saga nakloní lampu a vidí, že figurka představuje muže s plnovousem a v kabátě s úzkými rameny.

3

Joona Linna pomalu prochází hotelovým pokojem. Skleněné střepy na koberci mu křupají pod nohama.

V otevřeném okně visí na provaze muž se zalomeným krkem a vrásčitým obličejem a s povrzáváním se houpe sem a tam.

Košili na hrudníku má ztmavlou krví z hluboké rány od provazu.

Na plechový parapet pod ním zvonivě dopadají drobné kousky skla.

Jeho poslední zašeptání se Joonovi rozléhá v uších.

Slova se mu svíjejí v těle jako had, nenacházejí vhodné místo ani cestu ven.

Joona ví, že ten pověšený muž je mrtvý, že má zlomenou krční páteř, ale stejně mu musí zkontrolovat tep.

Opatrně k němu natáhne ruku, ale vtom se ozve zazvonění.

Joona otevře oči, vezme z nočního stolku mobil a tlumeným hlasem přijme hovor dřív, než se ozve druhý signál.

„Omlouvám se, že volám tak pozdě," řekne mužský hlas.

Joona vstane z postele, vidí, že Valeria otevírá rozespalé oči, a tak ji pohladí po tváři a vyjde s telefonem do kuchyně.

„O co se jedná?" zeptá se tiše.

„Jmenuju se Valid Mohammed, pracuju na oddělení Stockholm Jih… Jde o to, že na tísňovou linku v půl jedné v noci volala partnerka Margot Silvermanové Johanna… Margot odjela kolem deváté do beatelundské stáje kousek od Gustavsbergu na Värmdö a měla být už dávno zpátky. Johanna nemohla nechat děti doma samotné, ale měla obavy, jestli se Margot něco nestalo, a tak tam z centrály poslali jednotku… A právě teď mi kolegové, kteří tam hned vyrazili, volali nazpátek… Margot nenašli, ale vypadá to, že je tam spousta krve, uvnitř stáje… Nevím, říkal jsem si, že byste o tom měl vědět."

„Díky, hned tam zajedu," odpoví Joona. „Můžete se postarat o to, aby se nikdo ničeho nedotýkal? Je to důležité, poproste kolegy na místě, aby zůstali venku, dokud tam nedojedu. Převezmu to a budu mít s sebou vlastního technika."

Joona hovor ukončí, zavolá svému starému příteli Erixonovi a vysvětlí mu, co se stalo.

Je pět minut po druhé hodině.

Hlídkový vůz dorazil na místo před pětačtyřiceti minutami.

Od chvíle, kdy Johanna zavolala na linku 112, uplynulo už víc než hodinu a půl.

Uzavírky na silnicích by už nemělo smysl zavádět. Teď nemůžou udělat nic víc než místo prohledat a pokusit se zjistit, co se stalo.

„Dobře," zašeptá Erixon.

„Vím, že máš potíže se zády, ale já…"

„To je dobrý."

„Potřebuju nejlepšího technika, kterého máme," pokračuje Joona.

„Ale protože ti v tuhle hodinu nevzal telefon, tak jsi místo toho zavolal mně," zavtipkuje Erixon a pokouší se tím skrýt své obavy.

Jakmile se domluví, že se sejdou u vjezdu do stáje, Joona se vrátí do ložnice a začne se oblékat. Valeria v tenké noční košili vstane z postele a přehodí si přes ramena svetr.

„Co se děje?" zeptá se.

Joona si rychle nasadí hodinky, které dostal od své dcery Lumi, protože se jí zdálo, že ciferník má stejně šedou barvu jako jeho oči.

„Volal mi kolega," odpoví a zapíná si kalhoty. „Musím jet, jde o…"

Odmlčí se a ona mu pohlédne do očí.

„O někoho, koho znáš," dořekne Valeria.

„Ano, jde o Margot, nevrátila se z projížďky na koni," odpoví Joona a obléká si košili.

„Co říkají policisté, kteří byli na místě první?"

„Našli její auto a ve stáji krev."

„Panebože…"

„Já vím."

Rychle dojde k trezoru se zbraněmi, vyťuká kód, vezme svůj colt combat, pouzdro si zavěsí na rameno a cestou do předsíně zapíná přezky. Valeria ho následuje, rychle ho políbí, a když Joona vyběhne k výtahu, zamkne za ním dveře.

Zatímco garážová vrata zajíždějí stranou, Joona myslí na Margot, na jejich první setkání. Byla tehdy ve vysokém stupni těhotenství, právě se stala komisařkou a zapojila ho do svého vyšetřování, přestože už nebyl policista. Joona vyjede po rampě vzhůru a ven do úzké zadní uličky, odbočí doleva do Sveiny ulice a směrem k tunelu zrychlí.

Touto dobou není ve městě skoro žádný provoz.

Nechává Stockholm za sebou. Míjí výškové domy a osvětlená nákupní centra, průmyslové budovy, vilové čtvrti a potom úchvatné mosty nad průlivy a zátokami.

Joona je komisařem Národního operativního oddělení. Vyřešil víc komplikovaných vražd než kdokoli jiný u policie v severní Evropě. Už šest let žije s Valerií de Castrovou a z prvního manželství má dospělou dceru.

Z obou stran vjezdu do stáje stojí dva policejní vozy.

Po okolních stromech a asfaltu klouže modré světlo. Vypadá to, jako by se po zemi v mohutných náporech větru přelévala voda.

Erixonova dodávka je zaparkovaná na druhé straně cesty. Policejní technik bydlí v Gustavsbergu, jenom pět minut odtud.

Joona zajede ke kraji silničky a zastaví, dojde ke kolegům, pozdraví je a požádá, aby uzavřeli vjezd.

Noční vzduch je chladný.

Všude panuje ticho a tma — kromě stáje tu nejsou žádné budovy, okolo jsou jen lesy a louky.

Erixonovo mohutné tělo se pohybuje v záři reflektorů dodávky.

Sklání se ke stopám po pneumatikách v písku na výjezdu směrem na Ingarö. Do každého otisku nalévá tekutou sádru a dává si záležet, aby získal kompletní odlitky.

„Doufejme, že je to celé jen nedorozumění," pronese tiše.

„Jo," vydechne Joona.

Nasednou do Erixonova auta a dojedou kousek cesty až těsně ke stáji. Reflektory vykrajují ve tmě tunel z bílých stromů a plevele.

Pod pneumatikami křupe štěrk.

Míjejí ohrady s řadami automatů s krmivem a udusaný padok. Nakonec spatří parkoviště a na něm Margotino auto.

Erixon sjede stranou a zastaví.

Zatím není co říct. Oba si natáhnou jednorázové overaly a přistoupí k autu, vyfotografují ho a baterkami si svítí dovnitř.

Světlo se odráží od skel a proniká do kabiny: volant, sedadla, v držáku plechovka s energetickým nápojem, papírky od bonbonů a tlustá složka s logem Národního operativního oddělení.

Společně vykročí ke stáji.

Reflektory prvního vozu, který na místo dorazil, ozařují traktor a vysoké kopřivy u štítové zdi červené budovy.

Nad skupinkou stromů nervózně pokřikují tři kavky.

Erixon fotografuje, stříká fixativ do všech otisků bot i pneumatik, označuje je lístečky s čísly a zapisuje do formuláře.

Ve světle otevřeného kufru auta stojí uniformovaný policista s rolí policejní pásky v ruce.

„Kde je váš kolega?" zeptá se Joona.

„Uvnitř, ve stáji," odpoví muž a unaveně pokyne rukou.

„Zůstaňte tady," řekne Erixon a začne okolo něho zajišťovat stopy.

Joona si je vědom té banální věci — že to, co je pravděpodobné, se většinou ukáže jako pravdivé —, ale někdy si to člověk stejně musí v duchu znovu připomenout, když se začne živit nadějí.

Ještě nemá sílu přijmout představu, že zřejmě bude muset zajet za Johannou a dětmi domů a povědět jim, že Margot je mrtvá.

Erixon s Joonou se blíží opatrným krokem ke stáji. Venkovní osvětlení je zhasnuté, ale ve světle, které sem proniká škvírami okolo dveří, je vidět, že kus země je zametený.

„Můžeš na to posvítit infračerveným světlem?" požádá Joona.

„Asi už je čas," vzdychne Erixon.

Dojde ke své dodávce, vezme si vybavení a vyloží ho na rudl. Vybalí svítilnu a rozsvítí ji.

„Ježíši…"

V neviditelném světle štěrk přede dveřmi bledne, zatímco krev vystupuje v podobě ostře černých vláknitých map.

Přestože zemi někdo zametl, velké množství krve je patrné i ve zřetelné linii vedoucí ode dveří do vzdálenosti asi dvou metrů, kde náhle končí.

Erixon fotografuje a nabírá nasáklý štěrk z pěti různých míst. Naplní jím pět papírových krabiček.

„Musím teď dovnitř," řekne Joona.

Erixon dojde ke stáji a na klice, po obou stranách dveří, na rámu i na přilehlých stěnách hledá otisky prstů.

„Můj mentor si vždycky dával na boty gumičky, ale já mám radši nášlapné desky," řekne a odtrhne ze svazku jednu desku.

Otevře dveře a se zafuněním ji položí na práh, potom si nasadí návleky.

Joona ho následuje do stáje.

Mříže před boxy se lesknou ve žlutém světle stropních lamp. Druhý policista stojí nehybně před sedlárnou.

Uprostřed betonové podlahy je rozlitá velká kaluž krve. Od ní se táhne dlouhá stopa až k místu, odkud je země zametená.

Na zbytku cesty ke dveřím jsou vidět rovnoběžné krvavé pruhy po tazích smetákem.

Pachatel šel pozadu a zametl po sobě stopy svých bot.

„Joona Linna?“ ozve se policista. „Už jsem si skoro myslel, že ani doopravdy neexistujete, ale říkal jsem si… že asi bude lepší ničeho se nedotýkat, kdybych se přece jen mýlil.“

„Díky.“

Zatímco Erixon rozkládá po zemi nášlapné desky, Joona obhlíží místo činu. Všichni koně ve svých boxech pospávají — kromě černého valacha, který neklidně podupává v mycím boxu.

Pachatel se nesnažil svůj čin skrýt, říká si Joona v duchu. Chtěl jenom odstranit svoje šlápoty.

Erixon podlahu ozáří velikým reflektorem, ale všechny stopy jsou pryč. Vzdychne, zkusí nastavit světlo ještě z jiného úhlu, ale potom to vzdá.

„Žádné otisky bot tu nezůstaly a klika je otřená,“ řekne.

Joona se vydá po deskách dál.

Většina krvavé kaluže už stačila zaschnout, ale uprostřed zůstala šlemovitá hmota.

Není tu žádná rozstříkaná krev, žádný zpětný rozstřik.

Margot někdo střelil jednoruční zbraní.

Pistolí s poměrně nízkou úsťovou rychlostí a střelou s dutým hrotem, protože kulka zůstala v těle.

Erixon namáčí vatové tyčinky v roztoku chloridu sodného, stírá zaschlou krev a ukládá tyčinky do sáčků na biologický materiál.

Joona se soustředěným pohledem pomalu kráčí kupředu.

Krve je spousta, není snadné určit, jak dlouho tady Margot ležela, ale ve chvíli, kdy ji pachatel táhl pryč, jí krev z těla ještě vytékala a nezačala se srážet.

Černé vědro na krmení je povalené a na zemi je patrná asi deseticentimetrová stopa od sedřeného plastu.

„Na co myslíš?“ zeptá se Erixon, který si všiml Joonova pohledu.

„Nastříkej kolem té kaluže bluestar,“ pokyne mu Joona.

Erixon přinese sprej a postříká všechny plochy, na nichž nejsou viditelné stopy krve.

Chemické částice spreje propůjčují krvi dočasnou luminiscenci. Každá kapička krve se rozzáří jasně modrým světlem.

Joona nehybně stojí a pokouší se místo činu přečíst s větší přesností, když je teď všechna krev vidět až po nejmenší kapičky.

Všímá si tvaru každé z nich vzhledem k podkladu a gravitaci.

Pětatřicet centimetrů od kaluže svítí chladně modrým světlem několik drobných skvrn.

Joona k nim dojde po nášlapných deskách a skloní se.

Mezi skvrnami je na betonové podlaze patrná trocha růžové rtěnky.

Margot dopadla obličejem tvrdě na zem.

Erixon fotografuje a Joona dál zkoumá okolí kaluže, sehne se a prohlíží si šest zářících kapek napravo od ní.

Krev má vyšší povrchové napětí než voda, takže kapky, které dopadnou na hladký povrch, se nerozprsknou, ale zachovají si hladké okraje, stejně jako řádka kapek na hladké betonové podlaze.

Prvních pět kapek je vlivem vysoké kinetické energie trochu zašpičatělých, ale ta poslední je dokonale kulatá.

„Zkus se podívat, jestli v těchhle kapkách nejsou povýstřelové zplodiny," řekne Joona a ukáže na kapky.

„Něco takového jsem ještě neslyšel, ale dobře," odpoví Erixon.

„Pachatel je pravák, přitiskl jí zbraň zezadu k tělu, vystřelil a chvíli ji sledoval, jak padala. Potom s pistolí takhle uhnul do strany, docela pomalu, a zastavil se."

„Ty si myslíš, že ty kapky ukáply z hlavně?"

„Margot upadla obličejem na zem, praskl jí ret. Kulka jí zůstala v těle."

„Nevíme, jestli je to Margotina krev," nadhodil Erixon.

„Je to její rtěnka."

„Víš to jistě?"

„Poznám s jistotou ten odstín."

„To nerad slyším," zamumlá Erixon.

„Ano, ale Margot byla v tu chvíli ještě naživu, protože se pokusila zachytit toho vědra."

„Zkusím amido black."

„Pachatel ji táhl za nohy, to byla ještě naživu, naložil ji do auta, kus popojel, vrátil se do stáje, setřel stopy, očistil kliku a dveře, pak venku zametl stopy až k autu, smeták vzal s sebou a odjel."

4

Průplav je v mlhavém slunečním svitu klidný jako hedvábný šátek. Malá společnost přiváže pronajatý motorový člun v zátoce na západní straně ostrova, všichni si sundají plovací vesty, vezmou si věci a dojdou kousek po pláži nahoru na kraj lesa, kde se posadí.

Emma se opírá o hůl a chystá se říct ostatním, že předpokládala, že ve svém věku stometrovou procházku ještě zvládnou.

Samir je udýchaný a kašle do kostkovaného kapesníku. Lennart si roztřeseně rozkládá židličku, na kterou se posadí, a Sonja si nadzvedne jasně žlutý plášť, usedne na kámen a otevírá batoh.

„Jídla se nikdo ani nedotkne, dokud nebudeme na místě," vyhlásí Lennart.

„Jen si něco šlehnu," odpoví Sonja a vytáhne krabičku s léky.

Mají s sebou vejce natvrdo, bramborový salát, studené masové kuličky s dijonskou hořčicí, tuňákové sendviče a čtyři piva, palačinky s malinovou marmeládou, kávu v termosce a malou láhev koňaku.

Emma si zapálí cigaretu a dívá se nazpátek na jejich stopy v písku mezi dřevem a odpadky, které sem zanesly vlny. O kus dál to vypadá, jako by někdo docela nedávno táhl cosi těžkého po pláži až k okraji lesa.

„Bernie, občas všechno vidím jako přes skleněný střep," zašeptá.

Od té doby, co její muž Bernie zemřel, si s ním nepřestala povídat. Někdy otevře šatní skříň a mluví k jeho letnímu obleku. Přátelům tvrdí, že si užívá volnosti, ale ve skutečnosti jí Bernie pořád chybí.

„Nevzdáme to a nepřenecháme všechnu legraci mladším generacím?" zeptá se Samir.

„To teda sakra ne," odpoví Lennart a vstane.

Emma je vede do lesa ošlehaného větrem, okolo zvětralých útesů. Hůl se jí zaklíní mezi dva kořeny vyčnívající ze země. Když se ji pokouší vyprostit, má pocit, jako by za ni někdo zespodu tahal, jako by ji stahoval do země.

Najednou má chuť výlet ukončit, říct, že jí není dobře, ale pokračuje ještě kus směrem k mýtině, kde nechá skupinku znovu odpočinout.

Lennart si opět rozloží židličku a Samir s úsměvem pronese, že se mu dělají mžitky před očima.

„Já plivu krev," zabručí Sonja.

Poté co všem čtyřem starým přátelům zemřeli partneři, založili si Spolek okultních seniorů s heslem: „S jednou nohou v hrobě máme náskok!" Objíždějí tajuplná místa, zúčastňují se seancí a setkávají se s šamany. Ani jeden z nich na duchy nevěří, ale shodují se na tom, že je to dobrodružný způsob trávení času, a několikrát už byli pořádně vystrašení.

„Teď poslouchejte," řekne Emma a postaví se před ostatní. „V devatenáctém století skosila cholera v Evropě přibližně sto milionů lidí."

„Mám to ještě v živé paměti," zavtipkuje Lennart.

„Karl Marx tvrdil, že dějiny se opakují dvakrát," pokračuje Emma. „Nejdřív jako drama a později jako komedie. Švédské úřady chtěly nákazu zastavit na hranicích, a proto na ostrově Fejan zřídily karanténní stanici pro lodě připlouvající z Ruska a Finska."

„To jsou mi věci…" broukne Sonja.

V dálce zakřičí vrána a slunce se skryje za mraky. Celý les najednou působí nepřátelsky.

„Fejan leží asi čtyři kilometry odtud na východ," pokračuje Emma a ukáže holí. „Všichni, kdo tam zemřeli, byli pochováni na neobydlených ostrovech… takže tady kousek před námi je jeden z největších cholerových hřbitovů v šérech."

Všichni otočí hlavu k mýtině, která prosvítá mezi borovicemi a křivými kmeny stromů. V korunách nad nimi to netrpělivě škube, jako kdyby se chystaly rozevřít.

„A je strašidelný?“ zeptá se Lennart.

„Asi jako tvůj zadek plnej hemoroidů,“ zamumlá Sonja.

„Bohužel jsem neslyšel,“ konstatuje Lennart a natočí k ní své zdravé ucho.

Sonja nechá s povzdechem ležet piknikovou tašku na zemi a vykročí k mýtině. Borůvčí se za ní chvěje a Emma sleduje, jak její ostře žlutá pláštěnka mizí mezi stromy.

„Ale teď vážně,“ pokračuje Emma. „Četla jsem spoustu textů z archivu Paměti národa a od Nadace šérového pobřeží… Žádný z obyvatel šérů by na tomhle ostrově dobrovolně na pevninu nevkročil, ale…“

Odmlčí se. Má pocit, jako by mezi stromy a podrostem, přímo za Sonjou, zahlédla nějakou postavu. Je to drobný muž v Bernieho lněném obleku, který je mu příliš velký a ramena má podivně spadená.

„Pojďte sem!“ zavolá z mýtiny Sonja.

Všichni tři dojdou na mýtinu a najdou ji, jak stojí před podlouhlým balíkem, který leží na zemi a užším koncem se opírá o kmen břízy. Balík je asi dva metry dlouhý, zabalený v plátně a nějaké plachtě a omotaný provazem, jehož konce jsou přivázané k okolním stromům.

„Co to sakra je?“

Emma si uvědomí, že to muselo být právě tohle, co mezi stromy za Sonjou pokládala za mužskou postavu. Uvažuje, jestli to sem nemohla připlavit bouře. Možná jsou to plovací vesty nebo fendry zavinuté ve staré plachtě.

„Nějaký umělecký projekt?“ uchechtne se Samir.

Emma do balíku šťouchne holí a cítí, že je měkký jako kravské vemeno a zároveň příliš těžký, než aby s tím pohnul vítr.

Lennart si pro sebe cosi zabručí, vyndá nůž a popojde kupředu.

„Nechme to být,“ navrhne Emma. „Mám pocit…“

Odmlčí se, když Lennart zařízne nůž hluboko do nejširší části balíku. Z otvoru se do trávy vyvalí šedý sliz s hnědočervenými pramínky a cucky. Do nosu je udeří chemický

zápach a všichni ucouvnou. Když se většina tekutiny vsákne, v trávě se ve shlucích hnědého rosolu ukáže napůl rozpuštěná lidská noha.

••••••••••••

Vyšetřováním zmizení Margot Silvermanové se právě teď naplno zabývá třiatřicet policistů včetně patnácti expertů Národního forenzního centra.

Vlastní kapitánský můstek vznikl ve velké konferenční místnosti Národního operativního oddělení.

Okolo velkého stolu sedí pět kriminálních komisařů a před sebou mají skleničky vody, hrnky s kávou, počítače, poznámkové bloky, tužky a brýle.

Pro nikoho není snadné zachovat si k vyšetřování neutrálně profesionální postoj. Došlo už k několika rozrušeným hádkám.

„Vždyť tady do prdele mluvíme o Margot! O naší Margot!" vykřikl Petter Näslund, než z místnosti vztekle odešel.

Interní tým vede komisař Manvir Rai. Jeho rodiče pocházejí z Goy, čímž Manvir odůvodňuje svou naprostou absenci předsudků vůči komukoli kromě Portugalců.

Je dobrý řečník, bystrý, neustále krčí čelo a nosí černý oblek a bílou košili s úzkou černou kravatou.

Stručně shrnuje dosavadní fakta podložená fotografiemi z beatelundské jízdárny na Värmdö.

V kuželu světla vycházejícího z projektoru poletují třpytivé částečky prachu.

Jako poslední bod Manvir prochází možné hrozby, vyšetřování, na kterých Margot pracovala, a obecné výhrůžky, kterým čelí celá policejní organizace.

„Máme tu tým, který dnes večer přijde s první zprávou. Mapují všechny nedávno propuštěné vězně i ty, kteří měli vycházky," uzavře Manvir výklad a předá slovo Joonovi.

Joona vstane, sako nechá přehozené přes opěradlo židle a postaví se před ostatní komisaře.

Košili má u krku rozepnutou a rukávy vykasané. Vypadá ztrhaně, skoro horečnatě, ale oči má výrazně šedé, jako vybroušené z titanu.

Přestože tráví hodně času u počítače v kanceláři, jeho svaly a spousta jizev vypovídají o mnoha letech strávených u operativní policie a o vojenském výcviku v nekonvenčním boji nablízko.

„Jak všichni víte, z Národního forenzního centra nám potvrdili, že na podlaze ve stáji skutečně byla Margotina krev, že to byla její moč a její mícha a mozkomíšní mok," začne. „Práce na porovnávání otisků bot i otisků prstů s běžnými návštěvníky stáje pokračují. Jedná se o dva tisíce osm set otisků, ale pravděpodobnost, že najdeme nějakou stopu po pachateli, není velká."

„Je opatrný, ale ne profesionální," namítne Manvir.

„U vjezdu jsme našli stopu pneumatiky lehké dodávky, která nepatří k žádnému autu, co na místo běžně dojíždějí — je možné, že se jedná o vozidlo, které hledáme."

„Jaký bude další krok?" zeptá se Greta Jacksonová.

Greta je expertka na profilování pachatele a má doktorát z behaviorálních věd a kriminologie. Má světlemodré oči, krátké prošedivělé vlasy a je oblečená v přiléhavých kalhotách a růžovém sametovém sáčku.

„Zatím čekáme na další analýzy," odpoví Joona. „A právě mi přišlo potvrzení, že otisky prstů na tom vědru na krmení, které jste viděli na fotkách, jsou opravdu Margotiny. To znamená, že když ji pachatel táhl ven, byla ještě naživu… opakuji to, protože to znamená, že existuje možnost, že bychom jí mohli zachránit život… Vím, že všichni jsou teď připraveni udělat maximum, ale přesto chci zdůraznit, že máme extrémně naspěch, protože dostala zásah do páteře."

„Víme jistě, že šlo o postřelení?" zeptá se Greta.

„Krevní stopy nemůžu číst jinak," odpoví Joona v okamžiku, kdy se ozve zaklepání na dveře.

Do místnosti vstoupí s vysílačkou v ruce bývalý přítel Sagy Bauerové Randy Young. Na sobě má džíny a tmavomodrý

pletený svetr a na očích brýle s černými obroučkami. Vlasy má oholené, na hlavě mu vytvářejí jen tmavý stín. Randy přešel od jednotky zabývající se internetovou kriminalitou do Národního operativního oddělení před čtrnácti měsíci.

„Joono, máte tu hovor ze Stockholmu Sever, myslím, že je to důležité," řekne Randy a podá mu vysílačku.

„Linna," řekne Joona do vysílačky a zaslechne rychlý nádech.

„Zdravím, jen chci říct, že… No, sledovali jsme přes vysílačky průběh událostí okolo zmizení Margot Silvermanové," ozve se přeskakující mužský hlas. „A teď zřejmě… není to prokázané, ale… sakra, do háje, já…"

„S kým mluvím?" zeptá se Joona.

„Pardon, Rickard Svenbro z Norrtäjle. Kriminální inspektor."

Znovu se rozhostí ticho a Joona zaslechne tiché zakvílení. Kolega je zjevně v šoku a má problém se souvisle vyjádřit.

„Dobře, Rickarde, poslouchám vás. Nespěchejte," pronese tiše.

„No, našli jsme zbytky těla, lidské ostatky, nejspíš, nedá se to popsat… je to naprosto příšerné, naprosto příšerné."

„Kde jsou ty ostatky?"

„Kde? Na zemi… na jednom ostrůvku kousek od Kapellskärshamnu."

„Povíte mi, v jakém smyslu je to příšerné?"

„Je to rozpuštěné tělo, v kyselině, řekl bych… ale uprostřed té břečky ležela placatka s vyrytým jménem *Ernest Silverman*."

5

Joona sedí a čeká v odpočívárně školy v Enskede společně s Astrid, dívkou s Downovým syndromem, které se Saga věnuje jako dobrovolnice.

Astrid je jedenáct, má dlouhé tmavé vlasy a velké zasněné oči, kulatá ramena a ve tváři jako by se jí téměř zračilo štěstí.

Před sebou má plastový box s laky na nehty. Své nejoblíbenější řadí před Joonu na stůl a říká mu, jak se který odstín jmenuje.

„Rouge Noir," pronese a ukáže na jednu z lahviček.

„Krásný," přitaká Joona.

„Vybral by sis ho?"

„Nevím, mám rád i růžovou," odpoví Joona.

Dívka zašmátrá v krabici a postaví před něho trochu zašpičatělou lahvičku.

„Lady Like."

„Tak to je můj favorit," přikývne Joona.

Joona sem přijel rovnou z Kapellskäru, kdežto Erixon zůstal společně s dalšími šesti techniky na ostrově.

Malá písečná pláž, zařízntutá jako klín do skalnaté západní strany ostrova, tam tvoří přirozený přístav.

Pachatel táhl tělo podél pláže, ale otisky bot byly zametené.

Erixon sice v lese zajistil stopy několikerých bot, ale vzhledem k tomu, jak je pachatel opatrný, Joona pochybuje, že některé budou jeho.

Mouchy s bzukotem lezly po noze a zbytcích kostí v trávě.

Když Erixon telefonicky mluvil s Nålenem, řekl mu, že ostatky vypadají jako obsah žaludku nějakého dravého zvířete — úplně nebo částečně strávená potrava.

„Vnitřek pytle je z tlusté gumy a předpokládám, že k rozkladu těla pachatel použil hydroxid sodný," pokračoval.

Joona na to nechce myslet, ale ví o možnosti, že ve chvíli, kdy chemický rozklad započal, byla Margot ještě naživu.

Astrid má soustředěním stažené rty a dlouhé řasy za brýlemi se jí chvějí, když Joonovi lakuje nehty na růžovo.

„Promiň," zašeptá a široce se usměje, když mu růžovým lakem omylem ušpiní špičku prstu.

„Mám moc krátké nehty."

„To ano, ale i tak to bude krása."

„Veliká," usměje se Joona.

Joona sleduje měkké tahy štětečku a po chvíli se vráska na jeho čele vyhladí. Zůstane po ní bledá čára, která pomalu zmizí, když se dívka přesune k jeho druhé ruce.

Saga mu zavolala a řekla, že se musejí hned sejít. Ale když Joona přijel, musela ještě pomoct Nickovi se sprchováním po fotbalovém zápasu.

Joona Astrid poděkuje a fouká si na nehty. Do společenské místnosti přichází Saga s Nickem.

Saga má na sobě světlemodré džíny, basketbalové tenisky a islandský svetr. Dlouhé vlasy má spletené do pevného copu a není nalíčená.

Joona vstane a ukáže jí nehty.

„Wow!" zasměje se Nick.

„Sladký," zhodnotí dílo Saga.

Joona Astrid znovu poděkuje a řekne, že si ještě nikdy nepřipadal tak krásný jako teď. Vyjdou z místnosti a Saga dohlédne na to, aby děti nasedly do školního autobusu. Potom s Joonou vyrazí po chodníku zalitém sluncem.

„Jaký je život soukromého očka?" zeptá se Joona s křivým úsměvem.

„Vlastně je to celkem hrůza."

„To mě mrzí."

„Jo, ale práci potřebuju — jsem úplně bez peněz."

„Víš, že ti peníze kdykoli půjčím, jestli…"

„Já vím," nenechá ho Saga domluvit. „Díky, ale to je dobrý, zvládnu to… jen se musím dostat zpátky k policii."

„Samozřejmě."

„No, vlastně jsem požádala o místo u vás," řekne Saga.

„Nechceš zpátky k tajné policii?“

„Ne, mám pocit, že to už mi stačilo,“ odpoví Saga. „Myslím, že potřebuju mnohem konkrétnější práci, jsem dobrá ve vyšetřování vražd, to mi jde nejlíp… a pracovat s tebou je koneckonců můj sen.“

„To by bylo úžasný,“ přikývne Joona.

„Jenže dokud nedostanu souhlas od policejní psycholožky, tak se na moji žádost ani nepodívají.“

„Tak je to vždycky.“

„Fakt to potřebuju,“ řekne Saga, aniž na něho pohlédne.

Aby měla šanci získat doporučení od psycholožky, musí projevit dostatečné sebevědomí, psychickou stabilitu, být finančně nezávislá, vést společenský život a především mít nějaký pevný vztah.

„Každopádně… prosila jsem tě, jestli bys sem nemohl přijet, protože mám jenom půlhodinu, než budu muset na další pracovní schůzku,“ vysvětluje a zastaví se u své motorky. „Můj šéf mě kontroluje jako nějakej, nevím co… ale to je fuk, protože musím… Vážně si s tebou potřebuju promluvit o tom nálezu na Kapellskäru, ani nevím, kdo mi o tom řekl…“

„Randy.“

„Nic neříkám,“ usměje se Saga.

Joonovi se sevře srdce, když vidí, jak její jasně modré oči zase získaly svou někdejší intenzivní pronikavost. Saga vytáhne z batohu plastové desky a podá mu je. Fólií prosvítá pohlednice, kterou dostala před třemi roky.

Mám krvavě rudou pistoli makarov. V zásobníku je devět bílých kulek. Jedna z nich čeká na Joonu Linnu. Zachránit ho můžeš jedině ty.
Artur K. Jewel

Joona dá kývnutím hlavy najevo, že pohlednici poznává, otočí ji a podívá se na černobílou fotografii z roku 1898. Starý cholerový hřbitov na Kapellskäru, kde se našly Margotiny ostatky.

„Já vím, ale Jurek Walter je přece mrtvý," řekne.

„Bobr žije."

„Ale sedí za zabití ve vězení v Bělorusku — pokusili jsme se ho dostat do Švédska, ale nemáme s nimi smlouvu o vzájemném vydávání zločinců."

Bobra naverboval Jurek a on k němu byl až do jeho smrti bezmezně loajální. Potom beze stopy zmizel. Až minulý rok ho Interpol identifikoval v jedné věznici v Bělorusku.

Do korun stromů se opře poryv větru a Saze vletí do obličeje několik plavých pramínků, které se jí uvolnily z copu.

„Dobře, ale… ale cítím, že tohohle vraha… že ho Jurek tak či onak naprogramoval."

„Já vážně nevím, Sago… S tím hřbitovem je to trochu zvláštní shoda, to ano, ale… Vážně si nedovedu představit, že by Margotina vražda měla nějak souviset se mnou. Chci říct…"

„Ale ano, souvisí to s tebou," nenechá ho Saga domluvit a znovu pohlednici otočí. „Pro mě… já to vidím tak, že Margotina smrt je jakási pečeť, jakési potvrzení toho, že hrozba vůči tobě je naprosto reálná."

„Ta pohlednice je tři roky stará," namítne Joona.

„Ale teď se to děje."

6

Saga zaparkuje motorku a vstoupí do přítmí baru Star. Na televizních obrazovkách pověšených na stěnách běží německý fotbalový zápas. Podlaha je poškrábaná a láhve za barovým pultem září modrým LED světlem.

V jednom ze zadních boxů sedí Simon Bjerke v policejní uniformě. Před sebou má půllitr piva a notebook polepený samolepkami.

Obličej má plný vrásek, knírek nedbale zastřižený a oči oteklé. Když spatří Sagu, zavře počítač, opře se a založí si paže na hrudi.

„Saga Bauerová, nejlepší ze třídy, nejkrásnější…"

„Tos říkal už minule."

„Nejkrásnější ze třídy, nejchytřejší, nechtěla s nikým randit ani hrát flašku, skončila u tajný policie… a teď je zpátky s náma ostatníma na dně."

„Člověk nemůže mít všechno," vzdychne Saga a posadí se naproti němu.

„Chtělas mi něco ukázat," nadhodí Simon a napije se piva.

„Jsme s vyšetřováním hotovi a ty máš právo se podívat na výsledek hned teď nebo kdykoli budeš chtít," začne Saga.

Simon na ni nechápavě hledí.

„Mám právo se na to podívat?"

„Taky se můžeš rozhodnout, že to neuděláš," pokračuje Saga.

„Takže mi zahýbá, co?" opáčí Simon s napjatým úsměvem a pod pravým okem mu začne cukat.

„Chceš slyšet odpověď?" opáčí Saga.

„Víš to jistě? Moje Lisa? Chci říct — není to omyl?"

„Zajímá tě, na co jsme přišli?" zeptá se Saga.

„Co se sakra tak usmíváš? Copak je tu něco zábavnýho?"

„Neusmívám se, snažím se být milá v situaci, která tě očividně stresuje."

„Nic mě nestresuje, jen chci znát pravdu."

„Pravdu o čem?"

„Chci vědět, jestli moje žena je zkurvená děvka."

Znovu se rozhostí ticho a Simon se napije. Když odkládá skleničku, Saga si všimne, že se mu třese ruka.

„Přišel jsi za námi s podezřením, že se tvoje žena schází s jiným mužem, když ty jsi…"

„Chceš mi říct, že to opravdu dělá…" skočí jí Simon do řeči.

Saga mu podá tmavošedé desky se stříbrným nápisem *Detektivní kancelář Kent, a. s.* v pravém horním rohu.

„Tady přesně stojí, na co jsme přišli, co jsme viděli a jaké závěry jsme z toho vyvodili… a tady jsou všechny přílohy a fotky," vysvětlí Saga a podá mu flashdisk.

Simon otevře počítač a zasune flashdisk do zdířky. Monitor je plný otisků prstů a zaschlých kapiček. Zešikma se v něm odrážejí lampy nad barem.

„Možná by sis měl nejdřív přečíst tu zprávu," řekne Saga.

Simon klikne na soubor s videem a spustí přehrávání.

Na křesle leží převržená lampa, světlo tvoří na stěně dvě elipsy a ozařuje jeho ženu souložící se dvěma muži.

Lisa sedí obkročmo na jednom z nich a rukama se opírá o postel po stranách jeho břicha.

Tváře má zarudlé a ústa pootevřená. Hluboká jizva na horním rtu jí s každým přerývaným nádechem zbělá.

Druhý muž klečí za ní, drží ji za zadek a přiráží. Jeho pohled je soustředěný, záda se mu lesknou potem. Pak krátká nahrávka skončí.

„Táhni k čertu," zaječí Simon a mrskne po Saze svoje pivo. „Ty svině, že ti není hanba…"

Pár hostů v baru se k nim otočí a barman se přibližuje. Saga má zmáčenou halenku i kalhoty. Beze slova se zvedne a vyjde z boxu.

„Chcípni!“ křičí za ní Simon. „Doufám, že tě znásilní a ty chcípneš…“

Saga vyjde na ulici, podívá se na mobil, kolik je hodin, a pomyslí si, že už nestihne zajet domů, aby se převlékla. Její šéf nastavil všem zaměstnancům velmi těsný časový rozvrh a neustále všechny kontroluje.

Všichni ostatní detektivové jsou právě v terénu za svými úkoly a šéf si nepřeje, aby kancelář zůstala prázdná, když on sám ve dvě hodiny odchází do posilovny. Navíc Saga musí do čtyř hodin dokončit zprávu o jisté podvodné transakci, která rozštěpí jednu rodinnou firmu.

Vyrazí tedy zpátky do sídla detektivní kanceláře v ulici Norra Stationsgatan, vyjede výtahem do třetího poschodí a odemkne dveře. V promočeném oblečení je jí zima.

V prázdné kanceláři se svítí, monitory počítačů na pěti pracovních stolech jsou temné, ale prosklenou stěnou do místnosti proniká Henryho chraplavý hlas.

Jako obvykle sedí ve své kanceláři se zataženými lamelovými závěsy a telefonuje.

Saga rychle vejde, svlékne si mokré věci a rozvěsí je na radiátory pod okny. Ve spodním prádle se posadí na své místo, rychle se přihlásí do počítače a podívá se na hodiny. Přišla včas. Hned se pustí do sepisování zprávy.

Sepranou bílou podprsenku má nasáklou pivem a růžové kalhotky v pase vlhké.

Na ramenou i na břiše se jí rýsují svaly, přestože boxovat přestala už před několika lety.

Náhle Henry ve své pracovně zmlkne a Saga se zachvěje. V celé kanceláři má rozmístěné bezpečnostní kamery, dokonce i na záchodě, ale tvrdí, že jsou zapnuté jen v noci.

Saga přestane psát a začne myslet na pohlednici a Margotiny ostatky nalezené na kapellskärském hřbitově.

Dělá jí starosti, že neví, jak by mohla Joonu ochránit.

Je jí jasné, že Joona se nebude skrývat ani že nepřijme žádnou ochranku.

Saga se nemůže zbavit pocitu, že jeho neohroženost tentokrát může být nebezpečná a že podcenit tuto hrozbu by se nemuselo vyplatit.

Dveře šéfovy pracovny se otevřou a Saga se znovu skloní ke zprávě. Slyší, jak Kent položil do přihrádky s poštou k odeslání obálku a přechází po prkenné podlaze.

Henrymu Kentovi je devětatřicet, má krátké tmavohnědé vlasy a zastřižený plnovous, malý rovný nos a zelenohnědé oči.

Nosí drahé obleky a je velmi společenský.

Otec ho po celé dětství za trest pálil cigaretami. Henry rád ukazuje kulaté jizvičky, které mu pokrývají paže a hrudník, a s úsměvem vypráví, jak svého otce nenávidí, přestože právě on ho naučil kázni.

Pomalu dojde k oknu za Sagou a rozhlédne se po rušném provozu a mostech, které brání ve výhledu na Brunnsviken a Hagapark.

„Byl zákazník spokojený?" zeptá se a obrátí se k ní.

Saga přestane psát a pohlédne mu do očí.

„Postupovala jsem podle našeho protokolu, ale chtěl se za každou cenu hned podívat na to video, rozčílil se a hodil po mně sklenici s pivem."

„Vyprání připíšeme na fakturu," konstatuje Henry a dojde k ní.

„Jak jsem říkala už včera, bylo by lepší, kdybys ho o výsledku pátrání informoval ty," řekne Saga.

„Můj oblek je dražší než celý tvůj šatník."

„Jen říkám, že to byla nepříjemná situace," trvá na svém Saga.

„Prádlo si můžeš usušit na radiátoru u mě," pokračuje Henry.

„Moc vtipný," povzdychne si Saga.

„Nebo máš kalhotky radši vlhké?"

„Nech toho," pronese Saga varovně a zadívá se mu do očí.

„Čeho?"

„Ty víš."

„Nic proti MeToo, ale člověk přece může zavtipkovat nebo někomu zalichotit," odpoví Henry a opětuje její pohled.

„To je pravda."

„Vypadáš fakt dobře, máš moc hezký tělo."

„Fajn, to už by stačilo."

„Taky se dá poděkovat," odpoví Henry zvýšeným hlasem.

„Díky."

„Vím, že tuhle práci potřebuješ."

„To jsem jasně řekla. Je to pro mě moc důležité."

„Když tě vyhodím, nechytneš se ani někde na vrátnici," řekne Henry.

„To máš pravdu," přikývne Saga.

Henry se na ni přestane dívat.

„Za chvíli musím jít, zprávu o průběhu případu Johnson versus Johnson pošli do čtyř hodin."

„To stihnu, pracuju na tom."

Henry vykročí ke dveřím, ale pak se zastaví a otočí se k ní.

„Vážně si myslíš, že tě přijmou do Národního operativního oddělení? Do opravdického Národního operativního oddělení?"

„Ty čteš moje soukromé maily?"

„Ty už se k policii nikdy nevrátíš," prohlásí Henry a odejde z místnosti.

7

O víkendech Joona obvykle pomáhá Valerii v jejím zahradnictví v Nakce. Při fyzické práci se mu často podaří urovnat si myšlenky.

Přestože všichni v Národním operativním oddělení pracují přesčas, aby dostihli Margotina vraha, zdá se, jako by se vyšetřování zastavilo.

Vlastně se nemají čeho chytit.

Její vražda vypadá jako hádanka, skoro jako nějaká chyba.

Z porovnávání stop nevyplynulo vůbec nic a pořád čekají na zprávu ze soudní patologie a další laboratorní výsledky.

Joona vynese ze sklepa osm pytlů rašeliny a položí je na zem podél vyvýšených záhonů.

Na sobě má finské holínky, staré džíny a námořnicky modrý svetr se skvrnami od barvy, kterou na podzim natíral dřevořezby na domě.

Joona se zastaví a dívá se na Valerii, jak veze kolečko plné zeminy mezi řadami mladých ovocných stromků v květnících.

Na jedné tváři má náplast a ve vlnitých vlasech se jí zachytila stébla trávy a suché jehličí. Má na sobě pracovní rukavice a holínky pokryté zaschlým blátem, černé džíny a špinavou červenou bundu.

Je tak krásná, tak úžasná, pomyslí si Joona.

Už dávno ji chce požádat o ruku a věří, že by Valeria řekla ano.

Ovšem kdyby o něm věděla pravdu, tak by jistě odmítla.

Joona jí nemůže prozradit, že kouří opium, když ho zachvátí pocit, že jenom přispívá k tomu, že svět je čím dál horší místo k životu.

Není na opiu závislý, ale stejně se k němu vrací, přestože si pokaždé slíbí, že už to nikdy neudělá.

Pomyšlení na to, že by Valerii ztratil nebo že by kvůli němu byla smutná, je pro něj nesnesitelné.

Po gymnáziu se Valeria seznámila s mužem, který byl o několik let starší než ona, a hluboce se do něho zamilovala. Byl to narkoman, snažila se mu pomoct, porodila dva syny, ale nakonec sama začala brát heroin a skončila ve vězení, když se pokusila do Švédska propašovat osm kilo hašiše z Estonska.

Ani po všech uplynulých letech — přestože se k drogám od té doby ani nepřiblížila, přestože po propuštění z vězení vychovávala oba syny úplně sama a vždycky dobře dělala svou práci — sama sobě ještě pořád neodpustila.

A jemu by taky nikdy neodpustila.

Joona sám netuší, proč občas klesne tak hluboko, že se dotýká své vlastní záhuby.

Pokoušel se to vysvětlit jako zpracování smutku, jako přiznání své vlastní slabosti a způsob, jak najít sílu jít dál, ale není to pravda.

Pravda je, že se s ním něco stalo v tu chvíli, kdy Jurku Walterovi položil okolo krku provaz. Pokaždé když se v noci probudí, slyší ozvěnu posledního Jurkova zašeptání.

Když Joona začne lopatou nabírat rašelinu, ve slunečních paprscích se zvíří prach.

Valeria se zastaví, odhrne si vlasy z obličeje a podívá se na úzkou příjezdovou cestu s popraskaným asfaltem.

Blíží se k nim bílá dodávka.

Joona opře lopatu o skleník, dojde k Valerii a postaví se vedle ní.

„To je Erixon," řekne.

„Věděl jsi, že přijede?"

„Ne, ale myslím, že vím, co mi chce," odpoví Joona.

Dodávka zastaví na plácku před zahradnictvím, dveře se otevřou, a než se Erixon s námahou vysouká ven, na zem vypadne sáček chipsů.

„Nádherné místo," řekne Valerii a rozhodí rukama. „Úplně magické."

„Díky," usměje se Valeria.

Stáhne si rukavici a podá Erixonovi ruku.

„Moje láska k našim přátelům z říše rostlin bohužel zůstává neopětovaná… Umělé květiny náhodou nemáte?“ zavtipkuje se smutným úsměvem.

„Můžu pro vás nějaké objednat,“ usměje se Valeria.

„Stejně by ti zvadly,“ řekne Joona.

„Nejspíš,“ vzdychne Erixon.

Valeria dá Joonovi krátkým pohledem na srozuměnou, že situaci rozumí.

„Zrovna jsem se chtěla jít dovnitř umýt a začít chystat jídlo — klidně tu zůstaňte na večeři, Erixone,“ řekne Valeria a vykročí k domu.

Oba se za ní dívají, chvíli mlčí, bezmyšlenkovitě dojdou k řadě mladých stromků a zastaví se.

„Nechtěl jsem ti to říkat do telefonu, ale teď je Margotina DNA potvrzená. V tom pytli byly její ostatky,“ řekne Erixon.

„Vlastně už jsme to věděli,“ přikývne Joona a ztěžka dosedne na hromadu palet.

Erixon kopne špičkou boty do kamínku a pohlédne na Joonu lesklýma očima.

„Nic horšího jsem asi nikdy neviděl… Uvnitř balíku z látky a plachtoviny byl gumový pytel… tělo bylo rozpuštěné v hydroxidu sodném, v louhu… Příčinu smrti není možné určit.“

„Takže mohla být naživu i v tom pytli?“

„Nevím. Viděl jsi fotky z patologie?“

Erixon mu podá obálku, a když ji Joona otevře a vytáhne snímky, odvrátí se.

Na první fotografii je celý obsah pytle rozložený na pitevním stole s vysokými okraji. Z Margotiných rozpuštěných tkání zbyl jen šedožlutý, zpola průsvitný šlem s několika tužšími hrudkami.

Vedle téměř holé páteře je patrná krvavě rudá noha bez prstů.

Na druhé fotografii Nålen smyl chemikálie i tekutinu a zbylé nerozpuštěné části Margotina těla vyskládal na nerezový stůl.

Lebka s trochou vlasů a s částí krčních svalů a hrdla, holé kousky kostí, stehno a šedá část zad a hýždí s krvavou žilnatinou.

„A co se týče stáje," řekne Erixon a odkašle si, „měl jsi vážně pravdu. V laboratoři v těch pěti kapkách našli povýstřelové zplodiny a tohle je nesmírně zajímavé… byly tam samozřejmě taky stopy antimonu, ale i draslíku, cínu a rtuti."

„Náboj měl rtuťovou perkusní zápalku," řekne Joona a zasune fotografie zpátky do obálky.

„Díval jsem se na to, ale takové náboje už se nikde nevyrábějí, používaly se jen pár let v zemích východního bloku, ale když člověk hledá, určitě najde nějaké staré muniční sklady."

„Našli jste mezi ostatky kulku?" zeptá se Joona a přitiskne si dva prsty na levé oční víčko, protože náhle pocítí nával migrény.

„Ano, mám ji v laboratoři v autě, myslel jsem si, že ji budeš chtít vidět."

Vydají se k dodávce a mlčky naslouchají závanům větru ve větvích mladých ovocných stromků.

„Zvláštní je, že celý plášť je úplně bílý, jako sníh," řekne Erixon a pohlédne na Joonu.

„Co je to za kov?"

„Může to být jedině vybělené stříbro… Víš, že v každém používaném druhu stříbra je trocha mědi, i ve sterlingovém. Podle mě pachatel rozehřál stříbrný plášť náboje, až všechna měď zoxidovala… a potom oxid mědi polil kyselinou, takže se na plášti vytvořila vrstvička úplně bílého stříbra."

Erixon otevře posuvné boční dveře dodávky a se supěním vleze dovnitř. Rozsvítí světlo nad malým psacím stolkem a uvolní řemen okolo židle. Joona ho následuje, shrbí se, aby se hlavou neuhodil o střechu.

„Žádné otisky prstů na tom náboji nejsou," pokračuje Erixon a vytáhne krabičku. „Posaď se… a řekni si, kdybys potřeboval kontrastní mikroskop."

„Díky."

Erixon vezme do ruky pinzetu s keramickými konci, z malé krabičky vytáhne kulku a položí ji na skleněnou destičku.

Joona se posadí ke stolku a natočí si lampu.

Kulka je značně zdeformovaná, bílý kov připomíná rozkvetlý tulipán a olověné jádro je zploštělé jako knoflík.

„Dutý hrot," řekne Joona.

„Průměr náboje je devět celých dvacet sedm… to je o čtvrt milimetru víc než kulky, které používáš ty," vysvětluje Erixon.

„Takže je to makarov?"

„Ano," přikývne Erixon.

„Se rtuťovou perkusní zápalkou a pláštěm z vybělené stříbra."

„Je to zatraceně divné," vzdychne technik a podívá se na Joonu. „Ale ty si to nemyslíš, co?"

„Ale jo," přitaká Joona váhavě.

„Nechceš mi říct, o co se jedná?"

„Až přijde čas."

Po Erixonově odjezdu uloží Joona lopatu i kolečko do boudy na nářadí. Slunce se sklání za vrcholky stromů a les potemní.

Joona si v duchu znovu klade otázku, jaký význam mělo to děsivé rozhodnutí rozpustit Margotino tělo.

Zahradnictví se noří do šedého soumraku, pytle s rašelinou leží v řadě, hladina vody v sudu připomíná lesklé oko.

Souvislost s pohlednicí, kterou Saga dostala, je nyní nepřehlédnutelná. Podpis *Artur K. Jewel* je anagram, přesmyčka jména Jurek Walter. Pistole, o které se pisatel zmiňuje, je makarov a v jejím zásobníku má být devět bílých kulek.

Jedna z nich čeká na mě, pomyslí si Joona. A Saga je podle pisatele jediný člověk, který mě může zachránit.

Kdo mohl tu pohlednici poslat?

Z rodiny Jurka Waltera už nikdo nežije a jeho pomocník Bobr sedí v běloruském vězení.

Nejde o žádnou nápodobu — modus operandi tohoto vraha nemá s tím Jurkovým nic společného.

Jurek nikdy nepoužíval slovní hříčky ani hádanky, jako je ten anagram, uvažuje dál Joona a vykročí k řadě lesknoucích se skleníků.

Aby Jurek neriskoval, že po sobě zanechá jakékoli nákresy nebo psané poznámky, vytvořil si v hlavě složitý myšlenkový konstrukt.

Z mého pohledu to vypadalo jako hádanka, rozvíjí Joona myšlenky. Ale pro Jurka to byl jenom vizuální systém souřadnic, který mu umožnil vyznat se v hrobech všech obětí.

Svůj myšlenkový vzorec už však nedokončil — na posledním geografickém bodu v Morabergu žádné hroby nebyly.

Ovšem je zjevné, že osoba, která poslala tu pohlednici, se k Jurkovi nějakým způsobem vztahuje — a tím i ke mně a k Saze.

Joona by rád pokračoval v rozhovoru se Sagou. Usmyslí si, že promluví se zastupujícím šéfem Národního operativního oddělení o jejím dočasném přijetí na místo vyšetřovatelky, než dostane potřebné potvrzení od policejní psycholožky.

Krvavě rudý makarov s devíti bílými kulkami.

Náboje 9 × 18 makarov se hodí do pistole makarov vyvinuté v Sovětském svazu těsně po druhé světové válce, která je v modernizované podobě stále rozšířená na mnoha místech na světě.

Ve stáji se vrah k Margot připlížil, střelil ji do zad, vytáhl ji ven, naložil do auta a její tělo rozpustil na cholerovém hřbitově na Kapellskäru, vzdáleném sto dvacet kilometrů odtud.

Joona vysype do kompostu nádobu s plevelem a zahledí se do tmy mezi stromy, přes borůvčí a vřes až do míst, kde les houstne.

Vysoko ve větvích nejbližších borovic neklidně třepotá křídly jakýsi pták.

Na zem dopadnou dvě šišky.

Joona se odvrátí, vrací se k boudě na nářadí a slyší, jak se sešlapaná tráva za ním zvedá. Nádobu na plevel zavěsí vedle

hrábí a pohlédne k domu. Z kuchyňského okna září žluté světlo a po závěsu se míhá Valeriin stín.

Natočí hadici na naviják, všimne si, že dveře nejvzdálenějšího skleníku jsou pootevřené, a otře si ruce o kalhoty.

Pod těžkými holínkami křupe štěrk, kterým je vysypaná cestička.

Ve skleněných tabulích Joona vidí svůj vlastní odraz jako siluetu obklopenou mlhavým světlem z kuchyně.

Na okamžik zaslechne rytmický hukot vrtulníku, pak se zase rozhostí ticho.

Pokračuje podél řady skleníků a zastaví se před posledním, který Valeria zčásti používá jako skladiště.

Dveře jsou otevřené.

Joona nahlédne dovnitř a vidí, jak se kolem pytle se zrním pro slepice protáhla šedá kočka.

Otevře dveře dokořán a vejde do skleníku. Cestička uprostřed je vyložená betonovými dlaždicemi.

Ve vzduchu je cítit ostrá vůně rajčatových keříků.

Rostliny ho obklopují z obou stran, tisknou se listy ke skleněným stěnám. Tvoří průchod končící ve tmě.

Kočku už nikde vidět není.

Ozve se cvaknutí spínače a vzápětí začne tiše syčet zavlažovací systém.

Joona pomalu kráčí mezi záhony.

Vzadu tuší hromady uskladněných věcí.

Večerní obloha nad skleněnou střechou je temná.

V keramickém květináči leží zmuchlaný špinavý sáček.

Joona pokračuje dál.

Kočka zasyčí a odběhne pryč.

Zvenku sem dolehne zapraskání větvičky.

V dřevěné bedně je opřená lopata se zlomenou násadou.

Joona se zastaví a dívá se na Valeriin starý nábytek.

Velká mahagonová komoda stojí nakřivo, protože se jí podlomily dvě nohy. Všechno, co na ní bylo naskládané, sklouzlo na podlahu. Valeriin portugalský lodní kufr leží

otevřený na boku. Modrý kachel se směrovou růžicí praskl a na podlahu se vysypalo několik fotografií.

Vtom vrznou dveře a Joona se otočí. V ruce sevře násadu lopaty, ale když Valeria rozsvítí nástropní světla, zase ji pustí.

„Tak tady se schováváš," řekne a dojde k němu. „Co se stalo?"

„Ulomily se jí nohy," odpoví Joona a ukáže na komodu.

„Zítra se na to podívám… Večeře je hotová."

Joona zvedne z podlahy tři fotografie a podá jí je.

„Tátovy čtyřicátiny," řekne Valeria a ukáže na ateliérový snímek celé rodiny.

„Tu by sis měla nechat zarámovat."

„Nebo tuhle," usměje se na něho.

Joona si od ní vezme vybledlou barevnou fotografii. Valerii je na ní asi pět let, široce se usmívá a pod paží drží fotbalový míč.

„Krásná," řekně obdivně Joona a podívá se na ni.

Valeria si s nakrčeným čelem prohlíží poslední snímek. V mělké vodě stojí tři dospívající dívky s rozpuštěnými vlasy a v bílých šatech. Nesou velkou bleděmodrou figurínu ženy oblečenou v tylových sukních a s perlovým náhrdelníkem kolem krku.

„To jsi ty, ta uprostřed?" zeptá se Joona.

„Ne, nechápu to… tohle je jeden rituál… Mãe de Água, všichni ho znají, ale naše rodina se ho nikdy neúčastnila, táta býval někdy docela přísný."

„To jsou tvoje kamarádky?"

„Ne… teda nevím, tuhle fotku jsem ještě nikdy neviděla," pronese Valeria zamyšleně.

••••••••••••

Brandon dojedl kebabovou pizzu Milénium s omáčkou navíc a v Modré hospodě právě dopíjí páté pivo.

Sedí s telefonem v ruce, překlikává mezi seznamkami, zapřádá rozhovory, ale nikdo z těch, s nimiž začne chatovat, nemá dneska večer čas.

Často si říká, že by se měl přestěhovat zpátky do Uppsaly, ale nemá sílu vzít svůj život pevně do rukou a práce v Kristinagårdenu je vlastně docela fajn.

Rozhodl se, že do kostela už nikdy nevkročí, ale nemůže přestat myslet na uhrabané štěrkové prostranství, úzké cestičky a lavičky ve tmě mezi lampami.

Tam se seznámil s Erikem.

Brandonův jediný delší vztah. Vydržel sedm měsíců, do léta, na které si Erik naplánoval cestu vlakem po Evropě a nechtěl se během ní na nikoho vázat.

Od té doby, co Brandon přestal doufat, že se Erik vrátí, má skoro nutkavou potřebu se do parku u kostela vracet.

Ale ani tam žádné setkání nevede k ničemu dalšímu, nezvyšuje mu sebevědomí, nedodává útěchu a neskýtá ani sexuální uspokojení.

Přinejlepším je to intenzivní a dost vyčerpávající na to, aby dokázal usnout, když se vrátí domů.

Jeho staří kamarádi se scházejí na fotbalovém hřišti nebo u hallstavikského nákupního centra. Za žádnou cenu je nechce potkat, proto utíká do této části města.

Dopije pivo, vstane a zastrčí zelenou židli ke stolu, opře se rukou o dřevěný sloupek, přejde po vrzající podlaze a směrem k barmanovi prohodí „díky a nashle“.

Pozdně letní vzduch s sebou nese vůni prázdninových večerů, obloha je černá, plastový panák s reklamou na zmrzlinu s každým poryvem větru narazí do zábradlí, kterým je obehnaná venkovní zahrádka se stolky.

Brandon se zapotácí opilostí, ví, že by se měl vydat domů, ale bezradnost ho přiměje pokračovat po cestě podél papírny. Je to velký areál s továrními budovami, cihlovými fasádami bez oken, nákladními auty a obrovskými hromadami klád a vlhkých pilin.

Jako příšerná vize budoucnosti v nějakém sci-fi filmu, pomyslí si.